

[Knud Kristensen.]

Sag, vi mente nødvendig, Forsvarsordningen? Har de nogen Sinde følt det som en national Pligt at faa gennemført en Reduktion af alle Statens Udgifter, saaledes som vi fandt det rimeligt og nødvendigt i Perioden fra 1927 til 1929? Nej, de har i hvert Fald ikke opfattet den nationale Pligt paa den Maade! Jeg føler det ogsaa i høj Grad som et Misbrug af Ordet „national“, at man for at opfylde sin nationale Pligt skal være med til at udforme og gennemføre en Regeringspolitik, der efter vor Opfattelse er saa skadelig, som tænkes kan. Nej, det, mit Parti anser for at være vor nationale Pligt, er at stille de Forslag, vi mener tjener Samfundet bedst, at tale for dem, arbejde for dem og gøre, hvad vi kan, for at faa dem gennemført. Vi finder ogsaa, at det er vor nationale Pligt at modarbejde alt; hvad der er til Skade for og Undergravning af vort Samfund og vort Erhvervsliv, og det er just det, vi gør.

Flertallet udtaler, at de i lige saa høj Grad som Mindretallene nærer Ønsker om at komme bort fra Restriktionerne, som vi nu er inde under; de udtaler Ønsket om, at Restriktionerne snart maa være forbi i alle Lande — dermed maa vel ogsaa være tænkt paa vort Land. Det forbavser mig, jeg troede egentlig, at Socialdemokraterne ikke blot gik med til Statsindgreb, Statskontrol og Statsregulering, fordi det var en Nødvendighed, men at det i Virkeligheden var deres Politik, deres Program, deres Maal. I mine unge Dage og ogsaa senere har jeg læst Socialdemokratiets Program, dengang de tog ikke blot den øjeblikkelige Situation i Betragtning, men afstak Linierne for en længere Fremtid, og jeg kunde ikke faa andet ud af det, end at deres Maal er: Statens Overtagelse af Produktionsmidlerne, Statskontrol, Statsregulering, i hvert Fald paa de vigtigste Omraader af dansk Erhvervsliv. Jeg synes ogsaa at mindes, at Statsminister Stauning ved forskellige Lejligheder i den senere Tid har talt om Planøkonomi som det, vi skulde stræbe hen imod. Det forbavser mig derfor, at Socialdemokratiet i Betænkningen kan skrive, at de ønsker at komme bort fra disse Forhold snarest muligt. Er Handelsministeren af den samme Opfattelse? Har Statsministeren afsvoret Planøkonomiens Tanke? Har Regeringspartiernes Ordførere fornægtet Socialismens Idé? Ønsker de den ikke virkeliggjort mere? Ønsker de at komme bort fra Statsindgreb og Statskontrol og frem til friere Forhold? Hvis det er Tilfældet, er det i Virkeligheden

en Oplysning af ret stor Rækkevidde og af ret stor Interesse. Jeg beder de ærede Ordførere og Ministrene give et utvetydigt Svar paa, om de ønsker at komme bort fra Statsmyndighedernes Indgreb over for Erhvervslivet og hen til, at det private Initiativ, den private Indsats, den private Ejendomsret igen sættes i Højsædet her i Landet.

Paa Side 2, 1ste Spalte, opruller Flertallet i Betænkningen de Ulykker, der vil vælte ind over vort Land, hvis deres Forslag ikke bliver vedtaget. Med Hensyn til det handelspolitiske har jeg gjort mine Bemærkninger. Flertallet siger ogsaa, at der vil opstaa en forfærdende Arbejdsløshed, hvis disse Forslag og den Politik, som Regeringen og dens Partier derigennem har ført, ikke gennemføres. Forskellen er alt-saa ikke, om der skal foretages visse eksport- og handelspolitiske Indgreb, nej, det, der er Meningsforskel om, er, om der skal fortsættes med de stærke Beskyttelsesforanstaltninger over for de hjemlige Virksomheder. Det er det, der er Strid om, og Regeringspartierne hævder, at hvis de ikke opretholdes, vil Arbejdsløsheden stige og blive af et forfærdeligt Omfang, Skatteevnen vil falde, og Stat og Kommune vil gaa en Katastrofe i Møde. Hvad viser nu Kendsgernerne? Ja, Kendsgernerne, Historien viser lige det stik modsatte. De viser, at i jo højere Grad der er Ligevægt i det økonomiske Liv, i jo højere Grad Vilkaarene for Eksporterhvervene og Hjemmemarkedsvirksomhederne er lige, jo mindre er Arbejdsløsheden her i Landet. Det viser hele Statistikken over Arbejdsløsheden og Pristallet op igennem Aarene efter Krigen, at naar Afstanden er stor, er Arbejdsløsheden stor, naar den er lille, er Arbejdsløsheden ogsaa lille. Derfor kan man nok skrive det, Flertallet skriver, i en Betænkning, men Erfaringen viser, at det er det modsatte, der er Tilfældet.

Det er jo den Opfattelse, som man fra den Side har: Vi kan ikke konkurrere med Ulandet, det er ganske umuligt for os, og derfor maa de, som kan beskyttes, have en kæmpemæssig Beskyttelse, dels gennem Toldforanstaltninger og dels gennem disse Valutarestriktioner. Hvad er det nu i Virkeligheden, der foregaar Landene imellem? Det er jo Varebytte, Varer for Varer, og hvis man kan købe billigt, kan man ogsaa sælge billigt, uden at der sker det fjerneste. Det er det, der er det afgørende nationaløkonomisk set: hvilke Varemængder man kan faa for de Varer, man sælger til Ulandet, og hvis vi kan købe Varerne til